

Kasteelperikelen

Kasteelperikelen

Getty Lenaerts

Schrijver: Getty Lenaerts
Coverontwerp: Getty Lenaerts; 'Pentekening' MVC
ISBN: 9789465201528
© Getty Lenaerts

Dit is het derde deel van de kasteelreeks.

1. Gevangen door listen
2. Margot

Emma en Margot zijn nog steeds de beste vriendinnen, hun kinderen zijn volwassen en kleinkinderen worden geboren.

De geboortenaam van Margot is Marie – Antoinette, maar haar pleegouders noemden haar Margot. De mensen die haar ouders opgevangen hadden maakten er een troetelnaampje van en noemden haar Marieke. Ook Jonas noemde Margot, zijn Marieke.

De laatste keer toen Margot ontvoerd werd door Ludo, werd het haar bijna fataal. Ze werd net op tijd gevonden, maar zou voor de rest van haar leven een rolwagen nodig hebben.

De man die hun zoveel leed bracht, blijkt ook nog getrouwd geweest te zijn...

1

Een paardenvrachtwagen stopte aan de stallen. Jonah ging naar daar met Suzy, hand in hand. Het was haar 21ste verjaardag en ze waren drie jaar gehuwd, voor die gelegenheid had Jonah haar twee Lipizzaners gekocht. De vrachtwagenchauffeur opende de laadklep en Suzy slaakte een kreet van blijdschap: "Oh lieverd, wat een prachtige paarden, oh dankjewel!"

De paarden werden afgeladen en in de nieuwe boxen gezet. Ze brieden en hinnikten naar de andere paarden die ze zagen.

Suzy ging ernaar toe en wreef over hun neus en hals. "Zo zacht, zo'n prachtige lange manen, het lijkt wel zijde."

Jonah genoot ervan zijn vrouw zo blij te zien. Ze was net als hij gek op paarden, hij trainde paarden voor

de verkoop. Suzy reed vooral wedstrijden om hun paarden bekend te maken bij de liefhebbers. Met de verkoop van de paarden onderhielden ze het kasteel en betaalden ze hun onkosten.

“Mag ik er morgen al mee rijden Jonah?”

“Even geduldig zijn, laat ze eerst wat wennen aan elkaar en hun nieuwe omgeving. Ik wil ze eerst eens opzadelen en testen. Ze zouden al zadelmak zijn, maar ik wil niet dat ze jou eraf werpen. Jouw papa vergeeft het me nooit, als er met zijn Suzy iets gebeurt.”

“Ik kan rijden hè Jonah, je hebt het me zelf geleerd.”

“Ja Suzy, maar ik test alle paarden eerst, dat weet je toch al langer?”

Jonah verwendde zijn vrouw heel graag, maar Suzy vond dat hij te veel met de paarden bezig was. Ze vond het niet meer zo leuk dat alles zo veranderd was sinds hun huwelijk.

Ze woonde op het kasteel bij haar schoonouders Jonas en Margot, haar schoonbroer Danny en schoonzusje Amy.

Haar ouders woonden in de praktijkwoning van haar papa, die zag ze niet zoveel meer. Papa ging meer bij Tom helpen als gids.

Ze miste oma Suzan en opa Freddy meer dan ze dacht. Daar had ze zoveel van geleerd, maar wat kon ze er nu mee doen? Eigenlijk had zij liever in het huisje blijven wonen samen met Jonah.

'Hé dromertje, aan wat denk je allemaal?'

"Aan niets." Ze trok haar schouders op en ging weer naar binnen.

Jonah vond dat ze de laatste tijd nogal vreemd deed. Hij begreep haar niet altijd en begon zich zorgen te maken. Zou hij te vroeg gehuwd zijn? Misschien hadden ze de verloving toch beter wat langer laten duren?

Hij zou er met papa willen over praten, maar wat gaat hij dan denken, ik was toch zo zeker. Toch eerst eens met Suzy proberen te praten.

Hij sloot de stallen af en ging ook naar binnen. Mama en papa zaten aan tafel met elkaar te praten. Mama fluisterde nog steeds, maar je kon haar toch al verstaan. Veel stappen kon ze niet meer, ze had nog steeds de rolstoel voor langere wandelingen. "Dag mama, dag papa, is Suzy hier ergens?"

"Ik denk dat ze naar boven gegaan is zoon. Is er iets gebeurd, ze zag er niet vrolijk uit."

"Nee, ik heb enkel gezegd dat ik de Lippizaners eerst wil testen voordat zij ermee gaat rijden. Ik zal even met haar gaan praten."

Margot en Jonas keken elkaar aan, met een bezorgde blik in de ogen.

“Jonas, ik denk dat Suzy niet gelukkig meer is met Jonah. Ze hebben nog niets klaar voor als er kinderen komen. Ik zou met Emma eens willen spreken. Misschien kan zij met haar dochter daar eens over praten. Volgens mij is er iets goed mis bij onze kinderen.”

“Wij mogen ons niet bemoeien met hun leven Marieke, ze moeten er zelf uitkomen.”

Even later kwamen Jonah en Suzy naar beneden, niet zoals gewoonlijk hand in hand. Suzy ging naar buiten, zonder iets te zeggen.

“Ik ga haar even wegbrengen naar haar ouders, ben zo terug.” Zei Jonah.

Jonah stopte voor de praktijk van Dirk en vroeg of hij even mee naar binnen mocht gaan.

Suzy wou alleen gaan, stapte uit en liet Jonah achter met veel vragen en onzekerheid.

Emma liet haar binnen en zag Jonah nog net weggrijden. “Suzy, wat scheelt er meisje?”

“Ik wil niet meer op dat kasteel wonen, ik wil in een gewoon huis wonen met een man die bij me is en niet steeds met paarden bezig is.”

“Kom zet je neer, wil je iets drinken? Papa komt seffens, dan zullen we daar samen eens over praten.”

“Opa en oma hadden het huisje aan Tom en mij gelaten, we zouden daar veel beter kunnen wonen. Veel

gezelliger dan dat grote, koude kasteel.”

Dirk kwam net binnen, dat laatste zinnetje had hij nog juist gehoord.

“Wat hoor ik hier allemaal? Mijn kleine meisje alleen op bezoek? Dan is er iets waarover ze wil praten.” Emma nam een kopje uit de kast en vulde het met koffie voor Dirk.

“Jonah heeft haar gebracht, ze wil niet meer op het kasteel wonen.”

“Suzy, je bent gehuwd met Jonah omdat je dat wou en je had vroeger al gezegd dat je met Tom afgesproken had, dat het huisje voor hem was, want jij zou bij Jonah in het kasteel gaan wonen. Of, ben ik mis?”

“Nee, dat was toen, maar nu is hij alleen nog maar met paarden bezig.”

“Jij wou ook graag paarden, hij leerde je rijden, ik hoorde dat er twee prachtige Lippizaners gebracht werden?”

“Had je nog meer wensen, Suzy?”

“Neeen papa. Maar het was leuker toen opa en oma er nog waren en toen jullie er nog veel kwamen. Toen was het leuk.”

“Waarom nodig je eens niet wat vrienden uit? Bouw eens een feestje en nodig mensen uit, laat eens zien dat je de jonkvrouw van het kasteel bent.”

“Daar heeft Jonah geen tijd voor. Er zijn merries die drachtig zijn en daar wil hij bij zijn.”

“Jij kan toch organiseren, hij zal zijn plaats naast jou wel

innemen als het zover is.”

“Denk je dat? Wil jij me dan helpen, mama?”

“Natuurlijk meisje, maak er maar weer een leuk plekje van waar iedereen graag is en komt.”

“Ok, ik bel Jonah nu dat hij weer om mij komt.”

Jonah was er heel vlug.

“Zie je wel, hoe hij zich haast om weer bij jou te zijn?” zei Dirk.

Emma liet Jonah binnen en Suzy ging hem een knuffel geven. Je kon zien hoe blij Jonah was.

“Zouden we eens een feestje kunnen organiseren, Jonah? Het is al zolang geleden en je mama vindt dat vast wel goed nu hè?”

“Ja natuurlijk, waarom niet. Eens terug wat vrolijkheid zal goed zijn voor ons allemaal. Doe maar lieverd, zeg maar wat je nodig hebt.”

Ze waren weer gelukkig, het was een storm in een glas water.

2

Suzy had haar capaciteiten als jonkvrouw laten zien bij het organiseren van een tuinfeest. Ze was heel trots op zichzelf en werd door Jonah en zijn ouders geprezen voor haar uitstraling op de dag van het feest.

De ouders van Jonas en Marco waren teruggekomen om weer wat tijd met de kinderen door te brengen. Zij hadden Margot nog niet gezien sinds ze die bewuste dag weer ontvoerd werd en zo lang moest revalideren. Het was een gezellige sfeer met veel bekenden. Tom,

Danny en Amy. Marco, de broer van Jonas, zijn vrouw en Noa hun zoontje

De oudsten waren nu de ouders, Krista en Sarah en de grootouders.

Tom en Amy waren heel de tijd bij elkaar, Amy was een mooie jongedame geworden met haar zeventien

lentes. Tom was éérentwintig en nog steeds van plan om met Amy verder te gaan.

Een rijtuig met twee paarden reed de oprijlaan op en stopte voor de ingang naar de tuin. De koetsier hielp een dame met grote zonnehoed versierd met bloemen, uitstappen. Ze had een heel mooi kledingstuk aan met kant afgewerkt en witte handschoenen die heel gracieus haar handtas vasthielden.

Margot en Jonas hadden haar eerst gezien en stapten langzaam naar haar toe.

“Tante Josephine?” vroeg Margot.

“Marie - Antoinette, wat gelijk jij toch veel op je mama. Ik heb gehoord wat er hier allemaal gaande was, maar kon niet eerder komen.”

“Oh tante, wat leuk dat je nu toch gekomen bent. Dit is Jonas, mijn man. Kom en maak kennis met onze kinderen.”

Het werd stil op het grote terras toen deze voorname dame verscheen met Margot aan haar arm.

“Mag ik jullie even voorstellen aan mijn tante, de zus van mijn mama? Josephine Van den Hooghe.

Tante, dat is onze oudste zoon Jonah en zijn vrouw Suzy naar wie het kasteel vernoemd werd. Dan hebben we Danny en Amy, beiden zijn nog vrij.

Ze zeiden allemaal welkom tot de tante. De kinderen vroegen of ze haar ook tante mochten noemen. Dat was goed voor de tante. Ze zou de volgende keer haar kinderen meebrengen, ze had twee dochters en één kleindochter van 20 jaar.

Margot straalde, ze was zo gelukkig. Al die jaren had ze verlangd om haar familie te leren kennen.

“Oh tante, hier heb ik zo naar uitgekeken, zo naar verlangd. Dit is de mooiste dag van mijn leven.”

Margot had tranen in haar ogen, ze snikte. Jonas hield haar in zijn armen, nog steeds de echtgenoot die zo zorgzaam omging met zijn Marieke.

“Meisje, droog je tranen, we houden contact vanaf nu, de tijd van lijden ligt achter ons. Ik heb ook zoveel verdriet gehad om je mama, mijn zus. Had ze me maar in vertrouwen genomen, dan hadden we elkaar vlugger weer gezien.”

“Dank u tante, nu kunnen onze kinderen ook elkaar leren kennen en ook eens in de kringen waar ze thuishoren opgenomen worden.”

“Dat is de bedoeling, ze moeten niet lijden onder de familievete van meer dan zestig jaar geleden. We gaan de banden terug aantrekken en samen delen in